

Хай тепера рида в мене кобза

Михайло Старицький

Хай тепера рида в мене кобза сумна,
Бо луна в їй пригнічених стогін;
Але разом з плачем хай розбудить струна
До братерського лиха відгомін;

Хай склика до борні за нещасних братів
На той шлях і тернистий, і трудний,
Де б по наших хрестах люд хоч чоло підвів, –
Перше сильний, а ниньки – недужний...

А веде отой шлях до чертога з промінь,
Де сія наша слава безпляма;
Ой та маєм скропить кров'ю кожную ступінь,
Щоб дістатись до рідного храма...

Хоч не ми, то сини від дверей пресвятих
Відіб'ють і відкотять каміння,
І засвітять свічки в ставниках дорогих,
І осяють величне склепіння, –

І без ярем, заліз, з непохилим чолом
Ввійде люд у святині забуті,
І з сльозами в очах заспіває псалом
За борців, що погинули в скруті,

Борючися за край і за щастя ясне,
Під вінцем страстотерпним одваги, –
Отоді вже й струна щось веселе утне
На вітання яскраве звитяги...